

predsjednik Thomas S. Monson

Utrka života

Odakle smo došli? Zašto smo ovdje? Kamo idemo nakon ovog života? Ova sveopća pitanja više ne moraju ostati neodgovorena.

Moja ljubljena braćo i sestre, ovo jutro želim vam govoriti o vječnim istinama – onim istinama koje će obogatiti vaše živote i sigurno nas dovesti kući.

Ljudi su posvuda u žurbi. Zrakoplovi na mlazni pogon žurno prenose dragocjeni ljudski teret preko širokih kontinenata i velikih oceana kako bi se održali poslovni sastanci, ispunile obveze te ostvarili godišnji odmori ili posjetile obitelji. Ceste posvuda – uključujući autoceste, zaobilaznice i brze ceste – nose milijune automobila, u kojima je još više milijuna ljudi, u naizgled beskrajnom toku i zbog mnoštva razloga dok jurimo zbog obveza svakoga dana.

U ovom ubrzanom životu, zaustavimo li se ikad za trenutke meditacije – za misli o bezvremenim istinama?

Kada se usporedi s vječnim istinama, većina pitanja i briga svakodnevnog života doista su trivijalna. Što ćemo večerati? U koju ćemo boju obojiti dnevnu sobu? Hoćemo upisati Johnnyja na nogomet? Ta pitanja, i bezbroj drugih poput njih, gube svoj značaj kada dođe vrijeme krize, kada su voljeni ranjeni ili ozlijeđeni, kada

bolest posjeti dom dobrog zdravlja, kada se zamrači svijeća života i zaprijeti tama. Naše se misli usredotoče, a mi smo jednostavno u mogućnosti odrediti što je doista važno, a što je zapravo trivijalno.

Nedavno sam posjetio ženu koja se više od dvije godina borila sa smrtonosnom bolešću. Navela je kako su prije bolesti njezini dani bili ispunjeni aktivnostima poput čišćenja svog doma do savršenstva i opremanja s predivnim namještajem. Odlazila je svom frizeru dvaput tjedno te trošila novac i vrijeme svaki mjesec nadopunjujući svoj ormar. Rijetko je pozivala svoje unuke u posjet, jer se uvijek brinula da bi ono što je smatrala svojom dragocjenom imovinom mogli slomiti ili na drugi način uništiti svojim malenim i nemarnim rukama.

A zatim je primila šokantnu vijest da je njezin smrtni život u opasnosti i da će možda imati vrlo kratko vrijeme za život. Rekla je da je u trenutku kada je čula liječničku dijagnozu odmah znala da će provesti cijelo vrijeme koje joj je preostalo sa svojom obitelji i prijateljima, i s evanđeljem u

središtu svog života, jer to je ono što joj je najdragocjenije.

Takvi trenuci jasnoće dolaze nam svima u ovom ili onom trenutku, iako možda ne uvijek kroz tako dramatične okolnosti. Jasno vidimo što je doista važno u našim životima i kako bismo trebali živjeti.

Spasitelj je rekao:

»Ne sabirajte sebi blago na zemlji, gdje ga izgriza moljac i rđa; gdje lopovi prokopavaju zidove i krađu ga!

Nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ga ni moljac ni rđa ne izgriza, gdje lopovi ne prokopavaju zidova i ne krađu!

Jer gdje ti je blago, tu će ti biti i srce.«¹

U našim trenucima najdubljeg promišljanja i najveće potrebe, duša čovječja poseže prema nebu, tražeći božanski odgovor na najveća životna pitanja: *Odakle smo došli? Zašto smo ovdje? Kamo idemo nakon što napustimo ovaj život?*

Odgovori na ova pitanja ne nalaze se među koricama akademskih radova ili kopanjem po internetu. Ta pitanja nadilaze smrtnost. Ona obuhvaćaju vječnost.

Odakle smo došli? Na ovo pitanje neizbježno pomisli, ako i ne govori, svako ljudsko biće.

Apostol Pavao rekao je Atenjanima na Marsovom brežuljku »da potječemo od Boga.«² Budući da znamo kako naša fizička tijela potječu od naših smrtnih roditelja, moramo istražiti značenje Pavlove izjave. Gospodin je izjavio da su »duh i tijelo duša... čovječja.«³ Stoga je duh taj koji potječe od Boga. Autor Hebrejima govori o njemu kao o »Ocu naših duša.«⁴

Duhovi svih ljudi doslovno su njegovi »rođeni sinovi i kćeri.«⁵

Primjećujemo kako su nadahnuti pjesnici, za naše razmatranje ove teme, zapisali dirljive poruke i duhovne misli. William Wordsworth zapisao je istinu:

*Nашe je rođenje samo san i zaborav:
Duša što uzdiže se s nama,
naša životna Zvijezda,
Negdje je drugdje zalazila,
I dolazi izdaleka:
Ne iz potpunog zaborava,
Ne iz konačne nagosti,
Već iz tragova oblaka slave
dolazimo
od Boga, koji je naš dom:
Nebo je uz nas u našem
djetinjstvu!»⁶*

Roditelji razmišljaju o njihovoj odgovornosti da podučavaju, nadahnjuju i daju vodstvo, usmjerenje i primjer. A dok roditelji razmišljaju, djeca – a naročito mladi – postavljaju prodiruće pitanje zašto smo ovdje? Obično se tiho upućuje duši i glasi zašto sam *ja* ovdje?

Koliko bismo zahvalni trebali biti što je mudri Stvoritelj stvorio zemlju i postavio nas ovdje s velom zaborava na naše ranije postojanje kako bismo mogli iskusiti vrijeme kušnje, priliku da se dokažemo, kako bismo se mogli osposobiti za sve što nam je Bog pripremio da primimo.

Dakako, jedna ključna svrha našeg zemaljskog postojanja jest dobivanje tijela od mesa i kostiju. Također nam je dan dar opredjeljivanja. Na tisuće načina povlašteni smo birati za sebe. Ovdje učimo kroz stroge zahtjeve iskustva. Razlučujemo između dobra i zla. Razlikujemo između gorkog i slatkog. Otkrivamo da postoje posljedice koje su povezane s našim djelima.

Poslušnošću Božjim zapovijedima, možemo se osposobiti za onu »kuću« o kojoj je govorio Isus kada je izjavio: »U kući Oca moga ima mnogo stanova... Idem da vam priprelim mjesto... i da vi budete gdje sam ja.«⁷

Iako dolazimo u smrtost »u oblacima slave«, život nemilosrdno ide naprijed. Mladost dolazi za djetinjstvom, a zrelost dolazi neprimjetno. Kroz iskustvo učimo da trebamo posegnuti prema nebu za pomoć dok se probijamo po stazi života.

Bog, naš Otac, i Isus Krist, naš Gospodin, obilježili su put prema savršenstvu. Pozivaju nas da slijedimo vječne istine i postanemo savršeni, kao što su oni savršeni.⁸

Apostol Pavao usporedio je život s utrkom. Hebreje je pozvao: »Odbacimo od sebe... grijeh koji lako zavodi, te ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena.«⁹

U našoj želji, nemojmo previdjeti mudar savjet iz Propovjednika: »Ne dobivaju utrku hitri, ni boj hrabri.«¹⁰ Zapravo, nagrada pripada onome ili onoj koji ustraju do kraja.

Kada se osvrnem na utrku života, sjetim se druge vrste utrke, još iz djetinjstva. Moji prijatelji i ja uzeli bismo džepne nožiće u ruku te iz mekanog drveta vrbe izrađivali male čamce. S trokutastim pamučnim jedrom na svom mjestu, svaki bi pogurnuo svoj čamac u utrku niz relativno nemirne vode rijeke Provo iz Utaha. Trčali bismo obalom rijeke i gledali male lađe koje su se ponekad silovito ljuljale u brzom toku, a ponekad spokojno plovile dok su vode postajale dublje.

Tijekom jedne utrke, primijetili smo kako je jedan čamac vodio sve druge prema određenoj ciljnoj liniji. Izenada, struja ga je odnijela preblizu velikog vira, a čamac se okrenuo na stranu i prevrnuo. Bio je nošen u krug, ne mogavši se vratiti natrag u glavni tok. Naposljetku je došao do nesigurnog počivališta među plutajućim ostacima koje su ga okruživale, zaustavljen nakupinama zelene mahovine.

Čamci igračke iz djetinjstva nisu imali kobilicu za stabilnost, kormilo za upravljanje, niti izvor snage. Njihovo je odredište neizbježno bilo nizvodno – put najmanjeg otpora.

Za razliku od čamaca igrački, nama su dane božanske osobine da

vode naše putovanje. Dolazimo u smrtost ne da plovimo s pokretnim životnim strujama, već sa snagom da razmišljamo, prosuđujemo i postizemo.

Naš Nebeski Otac nije nas pogurnuo na naše vječno putovanje bez davanja načina da od njega primimo vodstvo kako bi osigurao naš siguran povratak. Govorim o molitvi. Također govorim o šapatima onog tihog, sitnog glasa; i ne zaboravljam Sveta pisma, koja sadrže riječ Gospodnju i riječi proroka – koje su nam dane da nam pomognu uspješno prijeći ciljnu liniju.

U nekom razdoblju našeg smrtničkog poslanja pojavi se oklijevajući korak, slab osmijeh, patnja bolesti – pa i iščezavanje ljeta, dolazak jeseni, studen zime i iskustvo koje nazivamo smrt.

Svaka svjesna osoba postavila si je pitanje koje je najbolje opisao Job iz davnina: »Kad umre čovjek, zar uskrsnut može?«¹¹ Kada bismo i pokušali izbaciti ovo pitanje iz naših misli, ono se uvijek vraća. Smrt dolazi svim ljudima. Dolazi ostarjelima dok hodaju na kolebljivim nogama. Njezine pozive čuju oni koji su jedva dospjeli do pola puta u životnom putovanju. Povremeno utiša smijeh male djece.

No što je s postojanjem nakon smrti? Je li smrt kraj svega? Robert Blatchford, u svojoj knjizi *God and My Neighbor*, energično je napao prihvaćena kršćanska uvjerenja poput Boga, Krista, molitve i besmrtnosti. Odvažno je tvrdio da je smrt kraj našeg postojanja i da nitko ne može dokazati drugačije. Tada se dogodilo iznenađenje. Njegov se zid skepticizma iznenađa pretvorio u prah. Ostao je izložen i nezaštićen. Uskoro je počeo pronalaziti svoj put natrag u vjeru koju je omalovažavao i ismijavao. Što je uzrokovalo tu duboku promjenu u njegovom stajalištu? Umrla mu je supruga. Slomljenog srca, otišao je u sobu u kojoj je ležalo sve smrtno što je od nje ostalo. Ponovno je pogledao lice koje je toliko volio. Izlazeći, rekao

je prijatelju: »Ona je, a ipak nije ona. Sve je drugačije. Nešto što je tu bilo ranije sada je oduzeto. Ona nije ista. Što je moglo nestati osim duše?«

Kasnije je napisao: »Smrt nije ono što neki ljudi zamišljaju. To je poput odlaska u drugu sobu. U toj drugoj sobi pronaći ćemo... drage žene i muškarce i dražesnu djecu koju smo voljeli i izgubili.«¹²

Moja braćo i sestre, mi znamo da smrt nije kraj. Ovu su istinu podučavali živi proroci kroz sva vremena. Također se nalazi u našim Svetim pismima. U Mormonovoj knjizi čitamo konkretne i utješne riječi:

»A gledom na stanje duše između smrti i uskrsnuća – Gle, anđeo mi to javi da dusi svih ljudi čim napuste smrtno tijelo, da, dusi svih ljudi, bili oni dobri ili zli, odlaze kući k onomu Bogu koji im život daje.

I tad će se dogoditi: Dusi onih koji su pravedni primaju se u stanje sreće što se naziva raj, stanje pokoja, stanje mira, gdje će otpočiniti od svih tegoba svojih, i od svake brige i žalosti.«¹³

Nakon što je Spasitelj bio razapet, a njegovo tijelo tri dana ležalo u grobnici, duh je ponovno ušao. Kamen je

bio odmaknut, a uskrsli je Otkupitelj hodao, odjeven u besmrtno tijelo od mesa i kostiju.

Odgovor na Jobovo pitanje: »Kad umre čovjek, zar uskrsnut može?«, došao je kada su Marija i drugi prišli grobnici i vidjeli dva muškarca u sjajnim haljinama koji su im rekli: »Zašto tražite živoga među mrtvima? On nije ovdje! Uskrsnuo je!«¹⁴

Kao rezultat Kristove pobjede na grobom, svi ćemo uskrsnuti. To je otkupljenje duše. Pavao je zapisao: »Postoje... nebeska i zemaljska tjelesa, ali drugi sjaj imaju nebeska, a drugi zemaljska.«¹⁵

Mi težimo celestijalnoj slavi. U Božjoj nazočnosti želimo živjeti. Vječne obitelji želimo biti članovi. Takvi se blagoslovi dobivaju kroz život nastojanja, traženja, kajanja i naposljetku uspijevanja.

Odakle smo došli? Zašto smo ovdje? Kamo idemo nakon ovog života? Ova sveopća pitanja više ne moraju ostati neodgovorena. Iz same dubine moje duše i u potpunoj poniznosti, svjedočim da su ove stvari o kojima sam govorio istinite.

Naš Nebeski Otac raduje se za one koji obdržavaju njegove zapovijedi.

Također je zabrinut za izgubljeno dijete, sporog tinejdžera, zastranjenog mladog čovjeka, neodgovornog roditelja. Brižni Učitelj govori njima, štoviše, svima: »Vratite se. Dodite. Udite. Dodite kući. Dodite k meni.«

Za jedan tjedan slavit ćemo Uskrs. Naše će misli biti usmjerene na Spasiteljev život, njegovu smrt i uskrsnuće. Kao njegov poseban svjedok, svjedočim vam da on živi i da iščekuje naš pobjedonosni povratak. Ta naš povratak bude takav, ponizno se molim u njegovo sveto ime – ime Isusa Krista, našeg Spasitelja i našeg Otkupitelja. Amen.

NAPOMENE

1. Matej 6:19–21
2. Djela
3. Nauk i savezi 88:15
4. Hebrejima 12:9
5. Nauk i savezi 76:24
6. William Wordsworth, *Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood* (1884), 23–24.
7. Ivan 14:2–3
8. Vidi Matej ; 3. Nefi
9. Hebrejima 12:1
10. Propovjednik
11. Job
12. Vidi Robert Blatchford, *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* (1925), 11.
13. Alma 40:11–12
14. Luka 24:5–6
15. 1. Korinćanima

Naučavanja za naše doba

Lekcije Melkisedekovog svećeništva i Potpornog društva četvrte nedjelje u mjesecu bit će posvećene »Naučavanjima za naše doba«. Svaka se lekcija može pripremiti iz jednog ili više govora s posljednjeg općeg sabora (vidi tabelu ispod). Predsjednici okola i okruga mogu odabrati koji će se govori koristiti ili mogu tu dužnost dodijeliti biskupima i predsjednicima ogranaka. Vođe naglašavaju vrijednost toga da braća u Melkisedekovom svećeništvu i sestre u Potpornom društvu proučavaju iste govore tijekom istih nedjelja.

Oni koji prisustvuju lekcijama četvrte nedjelje potiču se da prouče i donesu na sat najnovije izdanje časopisa s govorima s Općeg sabora.

Prijedlozi za pripremu lekcije iz govora

Molite se da Sveti Duh bude s vama dok proučavate govor(e) i podučavate o njemu (njima). Možda ćete biti u iskušenju pripremiti

lekciju koristeći druge materijale, no prema nastavnom planu i programu odobreni materijali su govori sa sabora. Vaše je zaduženje pomoći drugima naučiti i živjeti evanđelje kako je podučavano na nedavnom Općem saboru Crkve.

Pregledajte govor(e) tražeći načela i nauke koji zadovoljavaju potrebe članova razreda. Također, tražite priče, reference iz Svetih pisama i izjave iz govora koji će vam pomoći u podučavanju ovih istina.

Ukratko izložite kako podučavati načela i nauke. Razmotrite neka pitanja koja mogu pomoći članovima razreda:

- tražiti načela i nauke u govoru(ima),
- razmišljati o njihovom značenju,
- iznositi razumijevanje, ideje, iskustva i svjedočanstva,
- primijeniti ta načela i nauke u svojim životima.

PODUČAVAJU SE MJESEČNE LEKCIJE	GRADIVO ZA LEKCIJE ČETVORTE NEDJELJE
travanj 2012. – listopad 2012.	Govori s općeg sabora u travnju 2012.*
listopad 2012. – travanj 2013.	Govori s općeg sabora u travnju 2012.*

** Za lekcije četvrte nedjelje u travnju i listopadu može (mogu) se uzeti govor(i) s prethodnog sabora ili s nedavnog sabora. Ti su govori dostupni na mnogim jezicima na stranici conference.lds.org.*

predsjednik Henry B. Eyring
prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Planine za penjanje

Ako imamo vjeru u Isusa Krista, najteži, kao i najlakši trenuci u životu, mogu biti blagoslov.

Slušao sam predsjednika Spencera W. Kimballa kako, na zasjedanju sabora, traži da mu Bog da planine za penjanje. Rekao je: »Pred nama se nalaze veliki izazovi, divovske mogućnosti s kojima ćemo se suočiti. Radujem se toj uzbudljivoj budućnosti i želim ponizno reći Gospodinu: 'Daj mi sada ovo gorje', daj mi te izazove.«¹

Moje je srce bilo dirnuto, poznavajući neke od izazova i teškoća s kojima se već suočio. Osjećao sam želju biti više poput njega, hrabrog Božjeg sluga. Stoga sam se jedne večeri molio da dobijem mogućnost dokazati svoju hrabrost. Mogu se toga jasno sjetiti. Uvečer sam kleknuo u svojoj spavaćoj sobi s vjerom koja je u potpunosti ispunila moje srce.

U roku od dan-dva primio sam odgovor na molitvu. Najteže iskušenje mog života iznenadilo me je i ponizilo. Dalo mi je dvostruku poduku. Prvo, imao sam jasan dokaz da je Bog čuo i odgovorio na moju molitvu vjere. No drugo, počeo sam lekciju koja još uvijek traje kako bih naučio zašto sam osjećao takvu sigurnost one večeri da veliki blagoslov može proizaći iz nevolje koji

će više nego nadoknaditi bilo koju cijenu.

Nevolja koja me je pogodila toga davnoga dana sada se čini sitnom u usporedbi s onime što je došlo kasnije – meni i onima koje volim. Mnogi od vas sada prolaze kroz fizičke, mentalne i emotivne kušnje zbog kojih možete zavapiti poput jednog velikog i vjernog Božjeg sluga kojeg sam dobro poznao. Njegova ga je njegovateljica čula kako iz svog kreveta boli uzvikuje: »Budući da sam se cijeli život trudio biti dobar, zašto mi se ovo dogodilo?«

Znate kako je Gospodin odgovorio na to pitanje proroka Josepha Smitha u njegovoj tamnici:

»I budeš li u jamu bačen, ili u ruke ubojica, a smrtna ti osuda bude izrečena, budeš li u dubinu bačen, uroti li se protiv tebe valovita pijavica, bijesni vjetrovi postanu li ti neprijatelji, skupe li nebesa mrklinu, a sva se počela složiti da ti put prepriječe, a vrhu svega, i same ralje paklenske razvale li širom ždrijelo da te prožderu, znaj, sine moj, sve će to tebi iskustvo pružiti i bit će za dobro tvoje.

Sin se Čovječji spusti ispod svega toga. Zar si ti veći od njega?

Drži se, dakle, puta svojega, i svećeništvo će ostati uz tebe, jer utvrđene su međe kojih prijeći ne mogu. »Poznati su dani tvoji, i godine se neće brojem umanjiti. Ne boj se... jer Bog će biti s tobom u vijeke vjekova.«²

Izgleda da ne postoji bolji odgovor na pitanje zašto kušnje dolaze i što trebamo učiniti od riječi samog Gospodina, koji je radi nas prošao kroz kušnje strašnije nego što to možemo zamisliti.

Sjetite se njegovih riječi kada je savjetovao da se, zbog vjere u njega, trebamo pokajati:

»Zapovijedam vam, dakle, da se obratite – obratite se da vas ne udarim šibom iz usta svojih, i gnjevom svojim, i srdžbom svojom, a vaše će patnje biti bolne – I ne znate kako bolne, kako birane, ne znate, da, kako teške za podnošenje, vi ne znate.

Jer, gle, ja, Bog, pretrpjem to za sve da ne bi trpjeli oni koji se obrate.

No, ne obrate li se oni, moraju trpjeti kao i ja.

To trpljenje prouzroči da ja, kao Bog, najveći od svih, uzdrhtim od bola, i da krvarim iz svake pore i da mi trpi tijelo i duh – I htjedoh da ne pijem tu gorku čašu, i zgrozih se –

Ipak, slava budi Ocu, ja ispih i dovrših pripreve svoje sinovima ljudskim.«³

Vi i ja imamo vjeru da je način kako se uzdignuti kroz kušnje i iznad njih vjerovati da postoji balzam u Gileadu⁴ i da je Gospodin obećao: »Ja... te neću napustiti.«⁵ Tomu nas je predsjednik Thomas S. Monson podučio kako bi pomogao nama i onima koji služe u naizgled samotnim i preteškim kušnjama.⁶

No predsjednik Monson također je mudro podučio kako je potrebno vremena da bi se sagradio temelj vjere u stvarnosti tih obećanja. Možda ste vidjeli potrebu za tim temeljom, poput mene, pored kreveta nekoga spremnog da preda borbu za ustrajnost do kraja. Ako temelj vjere nije urezan u naša srca, srušit će se moć da ustrajemo.

Moja je današnja namjera opisati ono što znam o tome kako mi možemo položiti taj nepokolebljivi temelj. Činim to s velikom poniznošću iz dva razloga. Prvo, ono što kažem može obeshrabriti neke koji imaju problema usred velike nevolje i osjećaju kako se ruši temelj njihove vjere. A drugo, znam da me čekaju još teži ispiti prije kraja života. Stoga, recept koji nudim tek trebam dokazati kroz moj vlasiti život ustrajući do kraja.

Kao mladić radio sam s građevinarom koji je gradio podloge i temelje za nove kuće. Za ljetne žege bilo je naporno pripremati tlo za oplata u koje ćemo ulijevati cement za temeljnu stopu. Nije bilo strojeva. Koristili smo pijuke i lopate. Gradnja trajnih temelja za građevine u ono je vrijeme bila težak posao.

Također je zahtijevala strpljenje. Nakon što smo izlili temeljnu stopu, čekali smo da se stvrdne. Unatoč tome što smo željeli nastaviti raditi, čekali smo i izlivanje temelja prije nego što bismo uklonili oplata.

A na novog graditelja još je veći dojam ostavio naizgled zamoran i dugotrajan postupak pažljivog postavljanja metalnih šipki u oplata kako bismo osnažili završeni temelj.

Na sličan se način tlo mora pažljivo pripremiti za naš temelj vjere kako bismo se oduprli olujama koje će doći u svaki život. Ta čvrsta osnova za temelj vjere osobno je poštenje.

Dosljedno donošenje dobrih odluka kad god nam se ponudi izbor stvara čvrsto tlo za našu vjeru. Može započeti u djetinjstvu budući da se svaka duša rađa s besplatnim darom Duha Kristova. S tim Duhom možemo znati kada smo učinili ono što

je ispravno pred Bogom i kada smo učinili ono što je pogrešno u njegovim očima.

Te odluke, stotine njih, pripremaju čvrsto tlo na kojem se gradi zdanje naše vjere. Metalni okvir oko kojeg se izljuje smjesa naše vjere evanđelje je Isusa Krista, sa svim savezima, uredbama i načelima.

Jedan od ključeva trajne vjere ispravna je procjeniti vrijeme potrebno za stvrdnjavanje. Zbog toga nisam bio mudar što sam se tako rano u svom životu molio za više planine za penjanje i veće ispite.

To stvrdnjavanje ne dolazi automatski kroz vremenski prečac, već je potrebno neko vrijeme. Nije dovoljno samo ostarjeti. Ustrajno služenje Bogu i drugima svim srcem i dušom preobražava naše svjedočanstvo o istini u neslomljivu duhovnu snagu.

Sada želim ohrabriti one koji su usred teških kušnji, koji osjećaju kako njihova vjera možda slabi pod pritiskom teškoća. Sama teškoća može biti vaš način da se osnažite i naposljetku dobijete nepokolebljivu vjeru. Moroni, sin Mormona iz Mormonove knjige, rekao nam je kako može doći do tog blagoslova. On podučava jednostavnu i ugodnu istinu da čak i grančica vjere omogućava Bogu razviti je:

»A evo, ja, Moroni, htio bih nešto reći o tomu. Htio bih pokazati svijetu da je vjera nešto čemu se nadamo, a još ne vidimo. Ne raspravljajte stoga zato što ne vidite, jer nećete primiti svjedočanstvo prije no što se iskuša vjera vaša.

Po vjeri se, naime, Krist pokaza ocima našim pošto uskrsnu od mrtvih. A ne ukaza im se sve dokle oni ne imadoše vjere u nj. Jer neki su svakako morali u nj vjerovati, jer se on ne pokaza svijetu.

No, zbog vjere ljudi pokaza se on svijetu i proslavi ime Očevo, te pripravi put kako bi i drugi bili dionici nebeskoga dara, da se i oni uzmognu nadati onomu što ne vidješe.

I vi se, dakle, smijete nadati i biti dionici dara, ako li samo vjeru imate.«⁷

Taj najdragocjeniji dijelak vjere koji biste trebali štiti i koristiti bez obzira koliko je to moguće, vjera je u Gospodina Isusa Krista. Moroni je na sljedeći način podučavao o moći te vjere: »I ni u jedno vrijeme nitko ne činjaše čudesa doli nakon vjere svoje. Najprije, dakle, vjerovali su u Sina Božjega.«⁸

Posjetio sam ženu koja je u borbi s nezamislivim gubicima primila čudo dovoljne snage samo s jednostavnom sposobnošću da beskrajno ponavlja riječi: »Otkupitelj moj živi, znam.«⁹ Ta vjera i te riječi svjedočanstva i dalje su bile tamo u maglici koja je pomutila, no nije izbrisala sjećanja na njezino djetinjstvo.

Bio sam zapanjen što sam saznao da je jedna druga žena oprostila osobi koja joj je godinama činila nepravdu. Bio sam iznenađen i pitao sam je zašto je odlučila oprostiti i zaboraviti toliko godina teškog zlostavljanja.

Tiho je rekla: »Bila je to najteža stvar koju sam ikada učinila, no jednostavno sam znala da to trebam učiniti. To sam i učinila.« Njezina vjera da će joj Spasitelj oprostiti ako ona oprostí drugima pripremila ju je da se s osjećajem mira i nade suoči sa smrću svega nekoliko mjeseci nakon što je oprostila svom neraskajnom protivniku.

Pitala me je: »Kako će izgledati na nebu kada tamo dođem?«

A ja sam rekao: »Samo zbog toga što sam vidio vašu sposobnost da koristite vjeru i oprostite znam da će to za vas biti predivan povratak kući.«

Imam još jedno ohrabrenje za one koji se sada pitaju hoće li njihova vjera u Isusa Krista biti dovoljna da uspješno ustraju do kraja. Bio sam blagoslovljen što sam neke od vas koji sada slušate upoznao dok ste bili mladi, živahni, nadareni više od većine ljudi oko vas, a ipak ste odlučili učiniti ono što bi Spasitelj učinio. U vašem obilju pronašli ste načina da pomognete i skrbite za one koje ste s vašeg životnog položaja mogli ignorirati ili gledati s visoka.

Kada dođu teška iskušenja, vjera

da ćete ih izdržati bit će tu, izgrađena kroz djelovanje iz čiste ljubavi Kristove, što sada možete primijetiti, a da to tada niste mogli, služeći i praštajući drugima kao što bi to Spasitelj učinio. Izgradili ste temelj vjere s ljubavlju kojom je Spasitelj ljubio i služeći njemu. Vaša vjera u njega vodila je ka djelima dobrotvornosti koja će vam donijeti nadu.

Nikada nije prekasno za jačanje temelja vjere. Uvijek ima vremena. S vjerom u Spasitelja, možete se pokajati i moliti za oprost. Postoji netko kome možete oprostiti. Postoji netko kome se možete zahvaliti. Postoji netko kome možete služiti i nadahnuti. Možete to učiniti gdje god bili i koliko se god usamljeno i napušteno osjećali.

Ne mogu obećati kraj vašoj nevolji u ovom životu. Ne mogu vas uvjeriti da će vam se vaše kušnje činiti kao trenutak. Jedna od osobina životnih kušnji jest ta da se čini kako usporavaju vrijeme, a zatim ga naizgled gotovo zaustavljaju.

Postoje razlozi za to. Poznavanje tih razloga možda neće pružiti veliku utjehu, no mogu pružiti osjećaj strpljenja. Ti razlozi dolaze iz iste činjenice: u njihovoj savršenoj ljubavi za vas, Nebeski Otac i Spasitelj žele

da se pripravite biti s njima kako biste zauvijek živjeli u obitelji. Samo oni koji su savršeno očišćeni kroz pomirenje Isusa Krista mogu biti tamo.

Moja se majka borila s rakom gotovo 10 godina. Liječenje, operacija i na kraju ograničavanje na krevet bile su neke od njezinih kušnji.

Sjećam se da je moj otac, dok je promatrao njezin posljednji uzdah, rekao: »Djevojčica je otišla kući na počinak.«

Jedan od govornika na njezinom sprovodu bio je predsjednik Spencer W. Kimball. Među pohvalama koje je izrekao, sjećam se jedne koja je izgledala ovako nekako: »Neki su od vas možda pomislili da je Mildred tako dugo i toliko patila zbog nečega lošeg što je učinila, što je navuklo kušnje.« Zatim je rekao: »Ne, Bog je samo želio da bude dodatno ulaštena.« Sjećam se razmišljanja u to vrijeme: »Ako tako dobra žena treba toliko laštenja, što onda mene čeka?«

Ako imamo vjeru u Isusa Krista, najteži, kao i najlakši trenuci u životu, mogu biti blagoslov. U svim okolnostima možemo odabrati ispravno uzvodstvo Duha. Imamo evanđelje Isusa Krista da oblikuje i vodi naše živote ako tako odlučimo. A uz proroke koji nam objavljuju naše mjesto u naumu

spasenja možemo živjeti sa savršenom nadom i osjećajem mira. Nikada nećemo osjećati da smo sami ili nevoljeni u Gospodnjoj službi jer nikada ni nismo. Kako možemo osjetiti Božju ljubav? Spasitelj je obećao anđele slijeva i zdesna da nas ponesu.¹⁰ A on uvijek održi svoju riječ.

Svjedočim da Bog Otac živi i da je njegov ljubljani Sin naš Otkupitelj. Duh Sveti potvrdio je istinu na ovom saboru i ponovno će je potvrditi dok je tražite, slušate, a kasnije proučavate poruke Gospodinovih ovlaštenih slugu, koji su ovdje. Predsjednik Thomas S. Monson Gospodinov je prorok cijelome svijetu. Gospodin pazi na vas. Bog Otac živi. Njegov ljubljani Sin, Isus Krist, naš je Otkupitelj. Njegova je ljubav nepresušna. O tome svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Spencer W. Kimball, »Give Me This Mountain«, *Ensign*, studeni 1979, 79.
2. Nauk i savezi 122:7–9
3. Nauk i savezi 19:15–19
4. Jeremija
5. Jošua 1:5
6. Vidi Thomas S. Monson, »Look to God and Live«, *Ensign*, svibanj 1998, 52–54.
7. Eter 12:6–9
8. Eter
9. »Otkupitelj moj živi znam«, *Crkvena pjesmarica*, br. 25.
10. Vidi Nauk i savezi 84:88